

1) Ζῶον βοοειδὲς τῆς τάξεως τῶν μηρυκαστικῶν σύ-
νηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Παροιμ. "Ἄλλα λέει ἢ β'βάλα
καὶ ἄλλα ὁ β'βαλάρ'ς (διὰ τὴν σημ. ἰδ. βουβαλάρις) Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διηγ. παιδιόφρ.
στ. 546 (ἐκδ. GWagner σ. 160) «ὁ βοῦς δὲ καὶ ὁ βούβα-
λος ὡς ἤκουσαν τοὺς λόγους... | ἐξῆλθον καὶ ἐστάθησαν
οἱ δύο εἰς τὸ μέσον». Τὸ ἄρσεν. Βούβαλους καὶ ὡς πα-
ρωνύμ. Μακεδ. (Βλάστ.) Τὸ θηλ. Βουβάλα καὶ ὡς τοπων.
Θεσσ. Κρήτ. Μακεδ. Στερελλ. β) Μετων. ἄνθρωπος
ἀγροῖκος, ἡλίθιος πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ.
φορτουνατ. Πραῖ. Β στ. 63 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδιδ. σ. 66)
μαθὲς σὰν εἶσαι βούβαλος καὶ μηδὲ πρᾶξιν ἔχης | καὶ
δὲ διαβάσης γράμματα, πῶς θές νὰ τσοῖ κατέχης;» 2)
Ἀρσενικὴ μέλισσα, κηφήν Κρήτ. (Σέλιν.) 3) Θηλ. βου-
βάλα, ὁ μέγας κώδων τῆς ἐκκλησίας Θήρ. 4) Θηλ., εἰ-
δος οἰδήματος Δ.Κρήτ.

Πβ. βουβάλι.

βουβαλοσυκεῖα ἡ, Πελοπν. (Μάν.) γουβαλοσυκεῖα
Πελοπν. (Λογγ. Μεσσ.) γουβαλοσ'κεῖα Πελοπν. (Μεσσ.
Παππούλ.) γουβαλοσ'κεῖα Πελοπν. (Χατζ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαλόσυκο καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εῖα.

Ἡ συκὴ ἡ παράγουσα τὰ βουβαλόσυκα. Ἡ λ.
ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβαλοσυκεῖα καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.)

βουβαλόσυκο τό, Πελοπν. (Καλάμ. Κάμπος Λακων.
Μάν.) γουβαλόσυκο Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κόκκιν. Λογγ.
Παππούλ.) γουβαλόσυκο Πελοπν. (Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ σῦκο.

Ποικιλία σύκου εὐμεγέθους ὠριμάζοντος περὶ τὸ τέ-
λος Αὐγούστου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σκοτώνεις μυῖνες δεκοχτῶ | κ' ἐξήντα βουβαλόσυκα
ἀπὸ τῆ βουβαλοσυκεῖα.

(σχωπτικόν) Μάν.

βουβαλοτόμαρο τό, πολλαχ. βουβαλοντόμαρου πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. β'βαλοντόμαρου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
γουβαλοτόμαρο Πελοπν. (Λάστ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ τομάρι.

1) Δέρμα βουβάλου πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βου-
βαλζα 1. 2) Ἀσχὸς ἐκ δέρματος βουβάλου Ἡπ. Μα-
κεδ. (Καταφύγ. Φλόρ. Χαλκιδ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Βούρβουρ. Λάστ. Ὀλυμπ. κ. ἄ.): Πῆρι δὲ β'βαλοντό-
μαρα κὶ τὰ γόμονσι μέλ' (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ. || Ἄσμ.

Σοῦ τάζου ἀμάξι τοῦ κιρί, ἀμάξι τῆ θυμνὰ
κὶ 'ς τὰ βουβαλοντόμαρα νὰ κουβανῶ τοῦ λᾶδι

Μακεδ.

Νὰ φέρω λίτρες τὸ κερί καὶ ὀκάδες τὸ λιβάνι
καὶ σὲ γουβαλοτόμαρα νὰ κουβαλῶ τὸ λᾶδι

Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουβαλόδεσμα 2.

βουβαλοτούλουμο τό, πολλαχ. βουβαλ-λοτούλουμο
Χίος (Βίχ.) β'βαλοντούλουμον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος καὶ τουλούμι.

Βουβαλοτόμαρο 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀγέ μου Γεώργι, κρῦψε με ἀφ' τοῦ Τούρκου τὸ χέρι...
μὲ τὸ βουβαλοτούλουμο νὰ κουβαλῶ τὸ λᾶδι

Χίος

Νὰ ζουγραφίσ' τὸν ἄι-Γεώργι μὲ τὸ χρυσὸ κοντάρι
καὶ μὲ τὸ βουβαλοτούλουμο νὰ κουβαλῇ τὸ λᾶδι,

ν' ἀνάφτη τὴν καντήλα μου κάθε πρωὶ καὶ βράδυ

Θράκ.

βουβαλούδι τό, ἐνιαχ. βουβαλούδ' Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβάλι ἢ βούβαλος διὰ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Βουβαλάκι 1, ὁ ἰδ.

βούβαμα τό, Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ ρ. βουβαίνω.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαμάγρα ἡ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άγρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ.

βουβαμάρα ἡ, σύννηθ. β'βαμάρα πολλαχ. βορ.
ἰδιωμ. βουβομάρα LRoussel Grammaire 311 γ'βα-
μάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βουβαμὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άρα.

1) Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., σύννηθ.: Βουβαμάρα ἔχει καὶ
δὲ μιλάει. Τὸν ἔπασσε βουβαμάρα σύννηθ. || Φρ. Βουβαμάρα
καὶ δαγκαμάρα! (νὰ βουβαθῇς καὶ νὰ δαγκώσης τὴ
γλῶσσα σου!) Θεσσ. β) Σιγὴ πολλαχ.: Θανάτου βουβα-
μάρα ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 221 Νέκρα καὶ βουβαμάρα
σ' ὅλη τὴν πόλι ΧΧριστοβασίλ. Θεσσαλ. 2. 2) Ἐλλειψις
ἀκοῆς, κωφότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐπαθα 'ς τ' ἀφτιά μ'
νὰ γ'βαμάρα. Μὴ πλάκονσι νὰ γ'βαμάρα 'ς τ' ἀφτιά κὶ
δὲν ἀκῶ.

βουβαμὸς ὁ, σύννηθ. βουβ-βαμὸς Κῶς βουαμ-
μὸς Μεγίστ. β'βαμὸς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουβαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αμὸς.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουβαμὸς τὸν ἔπασσε
καὶ δὲ μιλάει σύννηθ. Βουβ-βαμὸς καὶ βουβάγρα σου!
(ἀρά) Κῶς.

βουβαντώνις ὁ, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ ὀνόμ. Ἀντώνις.

Ἀνθρωπος βουβὸς καὶ μεταφ. ἀνόητος (διὰ τὴν σημ.
ἰδ. ἄγδ-Ἀντώνις).

βουβάρα ἡ, ἀμάρτ. βωβάρα Σύμ. βουάρα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα.

Βούβα (III) 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουάρα ἐν' ἡ γειτο-
νὰ Ρόδ. Βουάρα νὰ σ' εὔρη! (ἀρά) αὐτόθ.

βουβᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βωβᾶτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς, παρ' ὁ καὶ βωβὸς, καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Βωβός, ἄλαλος. Συνών. βουβὸς Α 1.

βουβ-βουτῶ Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. βοῦ.

Τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους (ὑποτονθορύζων βοῦ βοῦ βοῦ
μορ. δηλωτικῶ ψύχους): Βουβ-βουτῶ 'πὸν τὴν κρυότην.

βούβης ὁ, Κῶς Σύμ. βοῦβος Καππ. (Ποταμ. Σι-
νασο.) βοῦγος Καππ. (Φάρασ.) γούβης Πελοπν. (Ἀρ-
καδ. Λάστ.) γούβ'ς Θράκ. (Αἰν.) βοῦβος τό, Καππ.
(Ἀνακ.)

Λέξις πεποιημένη. Τὸ βοῦβος καὶ παρὰ Σταφίδ. (ἐκδ.
ÉLegrand Biblioth. 2, 15) «τοῦ βούβου ἡγουν τῆς κου-
κουβάγιας». Τύπ. γοῦβις παρὰ Σομ.

Είδος γλαυκός, βύας (bubo maximus) ἐνθ' ἀν.: Γνωμ.
 'Ο γούβης σκούζει γὰ νερὸ κ' ἢ κουκουβάγια ξέρα
 Ἀρχαδ. Συνών. βούβι, μποῦφος.

βούβι τό, ἀμάρτ. γούβι Πελοπ. (Λακων.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. βούβης, παρ' ὃ καὶ γούβης.
 Βούβης, ὁ ἰδ.

βουβὸ τό, Ἀνδρ. Εὐβ. Θήρ. Κρήτ. Μακεδ. (Κατα-
 φύγ.) Ναύστ. Σκιάθ. Σῦρ. κ. ἄ.
 Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἐνδιάμεσος δοκὸς τῆς στέγης μεγάλη καὶ ἀκατέρ-
 γαστος Κρήτ. 2) Μακρὰ καὶ παχεῖα ἀκατέργαστος δοκὸς
 χρήσιμος ἰδίᾳ πρὸς ναυπηγίαν Ἀνδρ. Εὐβ. Θήρ. Μακεδ.
 (Καταφύγ.) Ναύστ. Σκιάθ. Σῦρ. κ. ἄ.: Σκίζουμε ἓνα βουβὸ
 καὶ βγάζουμε πέντε φύλλα Ναύστ.

βουβόδεντρο τό, ἀμάρτ. βουβόδιδρον Λέσβ. (Ἀγιάς.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. δέντρο.
 Μεταφ. κοινοποιούμενον μυστικόν: Βουβόδιδρον τοῦ
 ποίκασι (τὸ ἔκαμαν). Βουβόδιδρον γίνῃ (διεδόθη).

βουβόκουλλος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
 Ἐκ τῶν ἐπιθ. βουβὸς καὶ κουλλός.
 Ἀλαλος καὶ ἀνάπηρος τὴν χεῖρα: Ἀν εἶδι βουβὴ βου-
 βόκουλλη, δὲν εἶδι κί τυφλὴ τυφλόκουλλη (ἐκ παραμυθ.).

βουβόμουγγος ἐπίθ. (Ν. Ἑστία 11, 194)
 Ἐκ τῶν ἐπιθ. βουβὸς καὶ μουγγός.
 Ὁ τελείως ἄφωνος: Φρ. Βουβόμουγγη σιγαλὴ (ἐπὶ
 πλήρους σιωπῆς).

βουβοπάζαρο τό, Κύθηρ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. παζάρι.
 Ἀγορὰ ὅπου δὲν ἀκούεται οὐδεμία φωνή, μόνον ἐν
 ἐπφδ.: Πάω 'ς τὸ βουβοπάζαρο νὰ πάρω βουβοσίδερο, νὰ
 δώσω μὲνε τῆς κουφῆς.

βουβόπαιδο τό, Κεφαλλ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.
 Παιδίον ἄλαλον.

βουβοπόταμο τό, Ἡπ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. ποτάμι.

1) Ποταμὸς ἀθόρυβος. 2) Μετων. ἄνθρωπος κρυ-
 ψίνους: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ βουβοπόταμο! Συ-
 νών. βουβόσκυλλο, βουβόσκυλλος.

βουβὸς ἐπίθ. βωβὸς Κύπρ. Σύμ. βωὸς Κάρπ.
 βουβὸς σὺνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) βουβὸ Τσακων. βου-
 βὸς Εὐβ. (Στρόπον.) βουδὸς Κάρπ. β'βὸς βόρ. Ἰδιώμ.
 δ'βὸς Θράκ. (Σουφλ.) γουβὸς Πελοπ. (Μάν.) Στερελλ.
 (Αἰτωλ.) Χίος (Καρδάμ.) κ. ἄ. γούβος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. βωβός, παρ' ὃ καὶ βουβός. Πβ.
 Σαχλίχ. Στίχ. καὶ Ἑρμην. στ. 360 (ἐκδ. G Wagner σ. 91)
 «κ' ἐγὼ θωρῶ τοὺς πῶς τρώγουν κι ὡσάν βουβὸς ἰστέκω».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἄφωνος σὺνηθ. καὶ
 Τσακων.: Φρ. Ὁ βουβὰ (χωρὶς ὁμιλίαν, σιωπηλῶς) πολ-
 λαχ. Βουβὸς γεννιέται (ἐπὶ ἀποτόμου σιωπῆς διακοπτομέ-
 νης τῆς συνδιαλέξεως) Σῦρ. Β'βὸς πιρνάει (συνών. τῇ προ-
 ηγουμένῃ) Θεσσ. Μακεδ. Παίζουμε τὸ βουβὸ (συνών. τῇ
 προηγουμένῃ) Σῦρ. Τὰ βουβὰ τῇ νυχτὸς (αἱ μεταμεσο-
 νύκτιοι ὥραι) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Τὸ θηλυκὸ παιδί γεν-
 νιέται βουβὸ (ὅτι ὁ τοκετὸς τοῦ θήλεος δὲν ἀγγέλλεται
 ταχέως καὶ εὐχαρίστως) Κεφαλλ. Συνών. ἄγλωσσος,
 ἀλάλητος **Β** 1, ἄλαλος 1, ἀμήλαλος, ἀμίλητος **Α** 1,

ἄμιλος, βουβαῖτος, μουγγός. **β)** Ὁ μὴ παράγων θό-
 ρυβον, ἥσυχος πολλαχ.: Βουβὸ ποτάμι. 2) Πλήρης, ἐπὶ
 ξυλίνης ἀποθήκης, τοῦ ἀμπαροῦ, ὅπερ δὲν ἀντηχεῖ,
 ὅταν εἶναι πλήρης Ἡπ.: Φρ. Ἐχει τ' ἀμπάρι βουβὰ (εἶναι
 πλούσιος). 3) Ὁ ἐνεργούμενος ἐν καταστάσει ἀπολύτου
 σιγῆς Θράκ. (Βιζ.) Μακεδ. Τήν.: Βουβὸ νερὸ (τὸ ἄλλως
 λεγόμενον ἀμίλητο νερὸ, περὶ οὗ ἰδ. ἀμίλητος **Α** 2,
 ἀσύντυχος 3. 4) Ὁ ἐνεργούμενος ἀναιμάκτως Ἀνδρ.:
 Βουβὲς βεντοῦζες, συνών. κούφες (ἰδ. κούφιος), ἀντίθ.
 κοφτὲς (ἰδ. κοφτός). 5) Ὁ σκεπασμένος (ὥστε νὰ
 μὴ ἀκούεται ὁ θόρυβός του) Χίος: Βουβὸν κανάλι. Ἡ
 σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1759. 6) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου
 δὲν ἤνοιξαν ἀκόμη οἱ κάλυκες Χίος: Τὰ τριαντάφυλλα
 εἶναι ἀκόμη βουβὰ. 7) Κωφάλαος Σύμ. Χίος κ. ἄ.
δ) Μεταφ. ἀνόητος, βλάξ Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών.
 ἄλαλος 4.

Β) Οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. βουβοί, ὄνομα παιδιᾶς
 Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Οὐδ., ὁ τυφλοπόντικος Ἡπ.
 (Ἰωάνν. κ. ἄ.) Κέρκ. Πελοπ. (Μεγαλόπ.) Σῦρ. 3) Οὐδ.,
 εἶδος ἀφώνου μικροῦ σκολόπακος ἄγν. τόπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς τοπων.
 ὑπὸ τὸν τύπ. Βουβὸς Ἡπ. Θήρ. Βουβὸ Πελοπ. (Ἡλ.)
 Βουβὲς Πάρ. Βουὲς Κάρπ.

βουβοσίδερο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σίδερο.
 Τὸ οἶονεῖ ἄφωνον σίδερο. Ἡ λ. μόνον ἐν ἐπφδ., ἦν
 ἰδ ἐν λ. βουβοπάζαρο.

βουβόσκυλλο τό, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλί.
 Μετων. ἄνθρωπος κρυψίνους, ὑπουλος. Συνών. βου-
 βοπόταμο 2, βουβόσκυλλος.

βουβόσκυλλος ὁ, Χίος (Νένητ.) γουβόσκυλλος Χίος.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.
 Βουβόσκυλλο, ὁ ἰδ.

βουβοστομιάζω Λεξ. Μπριγκ. Μετοχ. βουβο-
 στομιασμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβὸς καὶ τοῦ οὐσ. στόμα. Ἡ λ. καὶ
 παρὰ Σομ.

Ἀναγκάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, φιμώνω. Συνών. βου-
 βαίνω 2.

βουβὸν τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κουρ. κ. ἄ.)

Λέξις πεποιημένη τῆς παιδικῆς γλώσσης.
 Πληγὴ, τραῦμα: Ἐκαμε βουβὸν τὸ μωρό. Συνών.
 βαβὰ 1, βαβάκι, μιμί.

βουβῶνας ὁ, Λεξ. Δημητρ. βούβωνας Κρήτ. βου-
 βῶνα ἢ, (Νουμ. 293, 7)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουβών.

1) Ἡ βουβωνικὴ χώρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐνθ'
 ἄν. 2) Τὸ βουβωνικὸν οἶδημα Κρήτ.

βουβῶνι τό, ἀμάρτ. βουβῶν Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουβῶνας.
 Βουβῶνας 1, ὁ ἰδ.

βουβώνω ἀμάρτ. βωβών-νω Κύπρ. βωών-νω
 Κύπρ. Μέσ. βωβώνομαι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουβός.

Γίνομαι ἄφωνος: Ἐκαμέν με τῷ ἐν ἡξερᾷ εἶντα νὰ
 τῆς ἀποκριθῶ. Ἡ ρκὰ ἐβώβωσεν 'ς τὴν θωρκάν της (ἐκ
 παραμυθ. ρκὰ = γραῖα, θωρκάν = θωριάν). Ἐβώβωσεν ἢ

